

Nr 119.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 5 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316); given Stockholms slott den 28 februari 1936.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 5 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316).

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 5 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316)¹.

Härigenom förordnas, att 5 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

5 §.

Tullfrihet åtnjutes för:

-
- s) inom landet — — — härvid iakttagas,
att tullfrihet icke må åtnjutas, med mindre återinförseln äger rum inom tio år från utförseln, ägande likväl, där varan nyttjats inom svensk frihamn, generaltullstyrelsen samt eljest, där synnerliga skäl föreligga, Konungen medgiva tullfrihet vid återinförsel efter längre tids förlopp,
att därest varan — — — för varuhavaren;
- t) av främmande statsmyndighet förlånade ordenstecken och dylikt; ävensom utställningsmedaljer eller andra föremål, vilka såsom pris tillerkänts deltagare i allmän tävlan eller äro avsedda att av utländsk person eller sammanslutning uppställas såsom pris vid dylik tävlan här i riket;
-

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1936.

¹ Senaste lydelse av 5 § se 1931:242 samt 1935:251 och 619.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 28 februari 1936.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om vissa ändringar i 5 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) samt anför därvid följande:

5 § s) tulltaxeförordningen. Enligt 5 § s) tulltaxeförordningen, sådant detta författningsrum lyder enligt förordning den 31 maj 1935 (nr 251), åtnjutes tullfrihet för inom landet alstrade eller tillverkade ävensom här förut förtullade utländska varor, när de efter utförsel återinföras i oförändrat skick. Såsom villkor för denna tullfrihet stadgas bland annat, att återinförseln skall äga rum inom tio år från utförseln, dock att generaltullstyrelsen beträffande vara, som nyttjats inom svensk frihamn, äger medgiva tullfrihet vid återinförsel efter längre tids förlopp. Denna dispensbefogenhet för generaltullstyrelsen tillkom genom nyssnämnda förordningen den 31 maj 1935 och motiverades med önskvärldheten av att möjliggöra tullfri återinförsel av inventarier och andra föremål, som utförts till frihamn för att nyttjas därstädes och som därför enligt sakens natur kvarblivit där under en längre följd av år.

I en den 3 april 1935 till finansdepartementet inkommen skrift har styrelsen för Sveriges allmänna exportförening hemställt om ändring av 5 § s) tulltaxeförordningen i syfte att möjliggöra för Kungl. Maj:t att i särskilda fall medgiva utsträckning av den i författningsrummet stadgade tidrymden för återinförseln. Till stöd för framställningen har anförts i huvudsak följande:

Som ett led i exportföretagens försäljningsorganisation inginge ofta uppläggande av konsignationslager på olika platser i utlandet. Då fråga vore om den mekaniska verkstadsindustrien, måste sålunda lager av reservdelar upprättas i de länder, dit maskiner blivit försälda, för att företagen skulle hava möjlighet att utan större tidsutdräkt tillgodose köparnas behov av reservdelar. Reservdelslagret till en maskintyp måste finnas kvar i ett visst land intill dess att några maskiner av denna typ icke längre vore i bruk därstädes. Reservdelarna saknade emellertid icke därefter allt värde, därest de utan större kostnader kunde lagras för att vid behov expedieras till sådana länder, varest maskiner av den typ, för vilken de vore avsedda, fortfarande

användes. Därvid vore det oftast mest ekonomiskt för exportörerna att hemföra delarna samt lagra dem i Sverige. Förutsättningen för att reservdelarna skulle kunna återföras till Sverige vore emellertid, att tullfrihet kunde påräknas, alldenstund kostnaderna i form av frakter m. m. ändock bleve höga och utsikterna till försäljning i regel vore relativt små. I den mån avsättning icke kunde vinnas, måste delarna tid efter annan nedskrotas. Enligt 5 § s) tulltaxeförordningen vore en av förutsättningarna för tullfrihet, att återinförseln skedde inom 10 år från varornas utförsel. Med hänsyn till de särskilda förhållanden, som vore för handen beträffande konsignationslager av reservdelar, utgjorde denna bestämmelse ofta en spärr för varornas tullfria återinförsel till Sverige, alldenstund reimporten av dessa varor ofta icke kunde äga rum inom nämnda tidsperiod. Två utvägar förefunnos visserligen att undgå tulldebitering vid återinförsel av dylika lager, nämligen att antingen före 10-årsperiodens utgång hemföra delarna och sedan ånyo exportera desamma, varvid en ny frist om 10 år erhöles, eller ock lagra från utlandet hemförda delar i frihamn. Båda dessa utvägar vore emellertid förenade med avsevärda extra kostnader, vilka företagen givetvis ytterst ogärna påtoge sig, alldenstund det sedermera i många fall visade sig, att något behov av delarna icke framträdde utan att varorna endast hade skrotvärde. Av det anförda framginge, att den stadgade tidsbegränsningen av 10 år vore till betydande men för vissa delar av den svenska exportindustrien. Som exempel på i vilken utsträckning här åsyftade slag av varulager förekomme kunde nämnas, att värdet av en viss mekanisk verkstads konsignationslager av reservdelar i utlandet för tillfället belöpte sig till ungefär 1 miljon kronor. För utövande av erforderlig kontroll vore en tidsbegränsning måhända nödvändig, men författningsföreskrifterna syntes böra så anordnas, att för undantag i särskilda fall beslut av riksdagen icke vore erforderligt. För tillmötesgående av detta önskemål syntes sådan ändring av gällande bestämmelser böra vidtagas, att Kungl. Maj:t erhöles möjlighet att i särskilda fall medgiva utsträckning av den i 5 § s) tulltaxeförordningen stadgade tidrymden för återinförseln.

Över framställningen hava, efter remiss, utlåtanden avgivits av generaltullstyrelsen den 22 maj och av kommerskollegium den 25 juni 1935.

Generaltullstyrelsen har, med överlämnande av tillstyrkande yttrande från *tulldirektören i Göteborg*, för egen del anført i huvudsak följande:

I samband med ändringen av 5 § s) tulltaxeförordningen i fråga om vara, som nyttjats inom svensk frihamn, hade framhållits såsom nödvändigt av sakliga skäl att i princip fasthålla vid den nuvarande tioårsbegränsningen. Därvid hade erinrats, hurusom möjligheten till kontroll å lämnade uppgifter om förhandenvaron av förutsättningarna för tullfrihet försvagades vid en längre tids förlopp, liksom det även låge i sakens natur, att det bevisvärde som kunde tillmätas dylika uppgifter allmänt sett minskades, i den mån förhållandena låge längre tillbaka i tiden. Av betydelse därutinnan vore särskilt den omständigheten, att tulljournaler med verifikationer, som kunde tjäna till upplysning i fråga om utförseln och i samband därmed tilläventyrs åtnjuten tullrestitution, icke såsom regel kunde förutsättas vara i behåll efter så lång tid som nu vore i fråga.

Den ifrågasvarande tidsbegränsningen syntes även ur allmänna beskattningssynpunkter hava sitt berättigande. Redan beträffande svenska varor, som en längre följd av år befunnit sig i den utländska marknaden, kunde det ofta med fog göras gällande, att de icke längre hade den ekonomiska samhörighet med ursprungslandet, som kunde motivera tullfrihet vid åter-

införsel. Det nu åsyftade förhållandet gjorde sig än mer gällande i fråga om utländska, tidigare här förtullade varor och i all synnerhet då fråga vore om ett varuslag, som vid den ursprungliga införseln varit tullfritt eller underkastat lägre tullsats än den som gällde vid den senare införseln.

Omständigheter av sistberörda art gjorde sig dock icke gällande i de med framställningen åsyftade fallen, nämligen såvitt anginge reservdelslager, vilkas uppläggande på olika platser i utlandet inginge såsom ett led i exportindustriens försäljningsorganisation. Därest möjligheten till tullfri återinförsel efter mer än tio års förlopp vore av mera avsevärd betydelse för dessa fall, vilket av framställningens innehåll att döma syntes vara förhållandet, finge det enligt styrelsens uppfattning anses befogat, att dylik möjlighet bereddes. Lämpligast kunde detta ske i den form, att i 5 § s) tulltaxeförordningen infördes ett bemyndigande för Kungl. Maj:t att medgiva undantag från tidsbestämmelsen utöver vad beträffande frihamn vore stadgat. Att i författningsrummet närmare fixera förutsättningarna för dylikt medgivande syntes möta vissa svårigheter. Emellertid syntes bemyndigandet böra komma till användning endast under i framställningen avsedda eller därmed nära jämförliga förhållanden. Att något medgivande icke kunde ifrågakomma, med mindre förhandenvaron av övriga i 5 § s) tulltaxeförordningen stadgade förutsättningar för tullfrihet vore ställd utom tvivel, låge i sakens natur.

I anslutning till det anförda har generaltullstyrelsen upprättat förslag till ändrad lydelse av 5 § s) tulltaxeförordningen. Enligt förslaget skulle här åsyftade tullfrihet kunna medgivas endast »där synnerliga skäl föreligga».

Kommerskollegium har vid sitt utlåtande fogat från *Stockholms handelskammare, Östergötlands och Södermanlands handelskammare, Skånes handelskammare, handelskammaren i Göteborg, handelskammaren för Örebro och Västmanlands län, handelskammaren i Karlstad* samt *Sveriges industriförbund* inhämtade yttranden, i vilka samtliga framställningen blivit tillstyrkt.

Kommerskollegium har för egen del ansett den ifrågasatta författningsändringen önskvärd och påkallad.

Av utredningen att döma synes det vara av ett icke oväsentligt intresse för vissa svenska exportindustrier, att möjlighet beredes till tullfri återinförsel av exportvaror jämväl efter den i 5 § s) tulltaxeförordningen som regel stadgade 10-årsfristen. Med hänsyn härtill och då den föreslagna ändringen icke gärna kan hava någon betydelse ur statsfinansiell synpunkt, anser jag framställningen böra vinna beaktande. Mot generaltullstyrelsens förslag i fråga om sättet för ändringens genomförande har jag icke något att erinra.

*Departements-
chefen.*

5 § t) tulltaxeförordningen. Enligt 5 § t) tulltaxeförordningen åtnjutes tullfrihet för bland annat utställningsmedaljer eller andra prisföremål, vilka tillerkänts deltagare i allmän tävlan.

I skrivelse den 28 december 1935 har *generaltullstyrelsen* anført, att det vid olika tillfällen visat sig önskvärt, att nämnda bestämmelse finge en avfattning, som medgäve en något vidsträcktare tillämpning. I främsta rummet

vore det därvid fråga om sådana fall, då exempelvis en utländsk idrotts-trupp, som skulle deltaga i tävlingar här i landet, medförde prisföremål, avsedda att utdelas vid tävlingarna. Emellertid syntes tullfriheten fortfarande icke böra omfatta föremål, som av enskilda personer eller sammanslutningar här i landet infördes för att uppställas såsom pris vid här anordnade tävlingar. Styrelsen hade fördenskull funnit sig böra stanna vid att föreslå, att tullfriheten utsträcktes till att omfatta jämväl föremål, avsedda att av utländsk person eller sammanslutning här uppställas såsom pris vid allmän tävlan.

I anslutning härtill har generaltullstyrelsen upprättat förslag till erforderlig författningsändring.

Kommerskollegium har i infordrat utlåtande förklarat sig icke hava något att erinra mot bifall till förevarande förslag.

*Departements-
chefen.*

För egen del har jag icke något att erinra mot den föreslagna ändringen.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av 5 § tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316)* måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Bernt Nilsson.
